

Publicerad 2009-09-20 15:07 av tolvochfyrtiotre

kärlek... men egentligen är väl alla historier om människor historier om kärlek.

ett ovanligt ärligt sätt att vara människa

Han ser sig inte om när han går över gator. Bryr sig varken om övergångsställen eller trafikljus. Promenerar bara rakt ut i rusningstrafiken, skrikande däck och ilska tutor. 2340 människor dör i trafiken varje år. Det stör honom inte.

Det finns så många sätt att beskriva en människa.

Det händer att han knyter ihop hopprep och spänner upp dom som livlinor mellan balkongerna i bostadsområdet. Går på promenad mellan taken med armarna rakt ut som en balanskonstnär på cirkus. Fram och tillbaka, fram och tillbaka.

Sofia bor på tredje våningen i ett av husen. Varje måndagsnatt kan hon stå i köksfönstret och följa hans svajande balansgång. Krampaktigt vira armarna runt kroppen och inte slappna av förrän solen går upp och vandringen är slut för den här gången.

Varje måndag

Han säger att han spelar piano, tränar på musikskolan direkt efter skolan, det är därför dom inte kan träffas. Han säger att en dag ska han bli en stor musiker och hålla konserter jorden runt. Hon ska få vykort från Bahamas och Sydney och New York. En stor pianist ska han bli. Han säger att han åker till musikskolan. Men när det skiljs på måndagseftermiddagarna cyklar han inte mot stan, inga noter finns på pakethållaren och över pianot i vardagsrummet ligger ett fint lager damm.

Det är ett spel dom spelar, ett spel om närhet och integritet. Ett spel om vänskap med benhårda regler. Inte tränga sig på, inte ställa onödiga frågor. Låt honom berätta vad han vill berätta.

Säger han att han spelar piano så gör han det.

Så hon låter sig luras, nickar och ler och frågar intresserat hur det går med övandet. Notlära, ackord och kan du inte spela en sång?

Då svarar han undvikande, förklarar att piano är faktiskt hemskt svårt och han vill ju inte göra henne besviken. De sitter på hennes säng en söndag i mitten av september. Filmmusik, rostat bröd.

Jag vill ju inte göra dig besviken

Du kan inte göra mig besviken. Tänker hon. Besviken finns inte med på skalan. Inte ens i närheten

It's all about love och kan inte du fatta det snart.

Men hon säger inget utan pratar vidare om Frank Sinatra och ackortabeller. Namedroppar band, rabblar notlära. Tusen sätt att spela en skala och varje måndag går han fram och tillbaka mellan hustaken. Varje måndag står hon darrande i sitt köksfönster. Varje måndag slits knutarna på hopprepet lite mer.

Det är inte galenskap utan bara ett annorlunda sätt att vara människa.

Hon brukar få leta upp honom vid ankdammen där han satt med händerna i halsen och avklippta tår. popklippt hår och spår av tangenter över hela kroppen.

A:n och O:n och FGH, mellan tårna

Jag gick vilse kunde han säga och le med ögon som svarta snurrande vinylskivor

Det var i början av sommarlovet och fortfarande sken solen ganska länge på kvällarna.

Proffesorer och vitrocksmän brukade tala om identitetskriser, personlighetsklyvning och det är ju alltid jobbigt i den här åldern. Man ställde diagnos efter diagnos. Papper fullklottrade med anteckningar och tusen sätt att tolka en dröm. Medicinering, psyhofarmacka. Han gick till dussintals psykologer samtidigt, skrattade i smyg när alla skrev ut olika piller och sjukdomsanalyser.

- mitt problem är att jag sökte efter mig själv och hatade den jag hittade.

Hatade den jag hittade.

Sofia älskar besinningslöst, glömmet bort att hon bara är nitton och har hela livet framför sig. Att relationer har man tre fyra kvällar i veckan, inte dygnet runt och 70 minuter i timmen. Förtränger rasande betyg och besvikna vänner. Ser varken lärarna skaka sina huvuden eller föräldrarnas oroliga blickar. Har bara ögon för en rutig skjorta och tusen sätt att rimma på Simon.

Dom trasslade in sig i närhet, klipper av armar och ben för att sy ihop blodådrorna. Skedar för skyddslösa nätter. Två står så mycket stadigare än en.

De kunde skolka dagar i streck bara för att spela luffarschack. Han ritade enorma rutnät med svarta tuschpennor på sitt golv. Sen battlade de med kryss och ringar medan timmarna gick. Spelade tills spelet inte längre var ett spel utan mer en historia som skulle berättas och spelplanen ett stycke surrealistisk konst. En symetrisk verklighet där svartvitt fanns i fjortontusen olika nyanser och fem-i-rad var svaret på frågan om meningen med livet.

Det fanns bra förmiddagar med lagom långa lektioner och historiafrågor han alltid kunde svaret på. Eftermiddagar när de kunde blanda chokladsås med päroncider och läsa högt ur nostalgistinna barnböcker. Den oändliga historien, Momo, lilla prinsen. Vid sådana tillfällen fanns det hopp för världen och framtiden. Ozonhållet skulle läka igen, regnskogen repa sig och någon skulle åka ner till Sudan och dela ut melonglas till alla svältande barn.

Han brukade berätta långa rimmade sagor på polska. Sagor där prinsen var regent i sitt eget kvarter och prinsessan klubbade ner våldtäktsmän för att rädda honom från ensamheten. Sagor med lyckliga slut och jordfärdade tapeter. Och fastän Sofia inte pratade ett ord polska lyssnade hon trollbunden kväll efter kväll.

Det är så lätt att bara minnas dom bra stunderna.

Han åkte pulka ner för skidbackar, linbana på telefontrådar och cyklade med förbundna ögon på stans mest trafikerade gata. Gränserna sitter i skallen. Ända andledingen att du inte fullföljer dina drömmar är att du är feg.

Det fanns dåliga dagar också.

Dagar som luktar av instängda rum och panikslagna djur. Dagar då himmeln redan har trillat ner och hopprenen mellan hyreshusen är tunna som spindelväv.

Vissa veckor kan han knacka på hennes dörr mitt i natten tom i blicken

Upprepa igen och igen att hon är hans ända vän

ända vän ända vän ända vän ända vän ända vän ända vän ända vän

Klamrar sig fast.

Och Sofia finns där. Kramar, håller om, är klippan. Natt efter natt. Finns där. Alltid.

Fastän ögonen faller ihop på morgontimmen i svenska och föräldrarna oroligt undrar om hon har vitaminbrist. Fastän klockan är för mycket och läxorna ogjorda. Hon finns där

Du är min ända vän ända vän ända vän ända vän ända vän ända vän ända vän

Det är inte galenskap utan bara ett ovanligt ärligt sätt att vara människa

Han går genom korridorerna med uttsatheten på utsidan, lindad runt armbågar och knäskålar som en andra hud.

Jag kan inte somna för morran har flyttat in under sängen och så fort jag blundar sticker hon mig i ryggen med knappnålar. Han ler när han säger det och klassen skrattar. Skrattar för att morran är en saga för barn och dom är inga barn längre.

Simon skrattar inte. Han reser sig upp och går. Stänger tyst dörren till salen. Läser upp skåpet och tar cykeln därifrån. Kommer inte tillbaka.

Om du inte passar in så får du anpassa dig och så är det. På jobbet i skolan och livet. Spela efter reglerna eller spela inte alls.

Om en vecka kommer ett maskinskrivet brev till hyreshuset utanför stan. Dimper ner i brevlådan med problem skrivet över hela framsidan. Prydligt omformulerade varningar. Rektorn hytter med fingret, hela studiesystemet rynkar bekymrat pannan. Nu ryker studiebidraget. Nu ryker skolgången och pengarna och betygen och framtiden och allting annat.

Simon sitter på vattentornets tak med dinglande ben. Brevet blir ett pappersflygplan i siluett mot innerstan. Skolan har ingen handlingsplan för anorlundaskap.

Det här är en historia om kärlek

Han drömmer mardrömmar om tomma skåp, stigande vatten och att springa och springa utan att komma

fram.

Han säger att han har en distansrelation med verkligheten och relationer på distans har aldrig varit någon bra grej. Jag är olyckligt kär i livet. Fattar du inte Sofia?

Och Sofia skulle kunna säga att nej hon fattar fan inte, hur skulle hon kunna göra det när han aldrig förklarar? Men hon säger inget utan sitter tyst och lyssnande längst ut på kökssoffan. Sitter och känner hur allting är stora svarta hål att trilla ner i.

Jag är olyckligt kär i livet. Det vill inte ha mig. Han säger att rummet krymper omkring honom att det är så förbannat svårt att andas, få luft.

Att skåpen är tomma och någonstans stiger vattnet. Lavinartat. Jag kan inte röra mig.

Du fattar inte sofia

Du fattar inte

Men hon fattar, sofia fattar

Verkligheten pallar inte trycket från den här typen av känslor.

Och hon står i sitt köksfönster varje natt, ser hopp-repen bli tunnare och tunnare.

Och att det är förbannat svårt att älska någon som hatar sig själv.

Hon gör listor över andledningarna att sluta träffas, att sluta öppna dörren mitt i natten, sluta springa runt i stadsparken på lunchrasterna och aldrig mer vara beroende. Listor där minussidan är hundra mil lång, så lång att blocket inte räcker och hon blir tvungen att tejpa på extra papper. Punkt efter punkt där destruktivitet och livsfarlighet finns omskrivna med fjorton synonymer. Hundra gånger hundra andledningarna att sluta svara i telefonen, byta nummer. Hundra gånger hundra andledningarna att inte träffas och på andra sidan en enkel mening

Man väljer inte vem man älskar

It's all about love

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren tolvochfyrtiotre med Poeter.se id #7465 innehar upphovsrätten